

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára Egész évre 8 K Fél évre 4 - Negyed évre 2 - Egyes szám ára 20 fillér.	Felelős szerkesztő: OSZESZLY M. VICTOR.	Laptulajdonos és kiadó: BALKÁNYI IERNŐ.
MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.		
Keziratokat nem adunk vissza. Szerkesztőség és kiadóhivatal: B. I. k. n. y. i. Ernő könyvkereskedésben Alsólendván. A nyitlter sora egy korona.		

Tanítsuk a népet.

A tudományos emberő mennyisége a nemzet igazi hatalma.
(Gr. Széchenyi István.)

Amikor hazánk előrehaladásában minden egyes polgár javát mozdítottuk elő, — amikor polgáraink szellemileg gyarapodnak, akkor a nemzeti állam közműveltségének színvonalát emeljük és őregbitjük. Ezen intencióktól vezéreltetve adta ki legújabb rendeletét kultuszminiszterünk, mely szerint tervszerű mozgalmat kíván indítani oly irányban, hogy a vidéken közművelődési göcpontokat létesítsenek és ott a tanulás és művelődés vágyát fölkeltsék a népben.

Külföldön, különösen Angolországban, az ez irányú kulturális mozgalom — a rendszeres tanfolyamok közztatás szervezésével — oly oriai sikert ért el, amely az általános műveltség előmozdítása tekintetében a leghatásosabb rendszerek bizonyult. — Nálunk a mozgalom célja nemcsak a közműveltség emelése, hanem a magyar nemzeti állam erőesítése és képzése.

Szóval e magasztos rendelet célja a köznevet előadások által tanítani, ismeretét gyarapítani, nemes és szép dolgokra figyelmeztetni, szellemileg magasabb színvonalra emelni. Ezáltal sok vidéki város közműveltségi viszonyai javulhatnak, ha jól kihasználjuk a bennük már is meglevő kulturális tényezőket: a különböző iskolákat (gymnázium, reál, kereskedelmi és polgári iskola), azok tanáraínak képességét és mun-

kadévtét, az iskolák alkalmas helyiségeit, valamint könyvtáraít és egyéb gyűjteményeit.

Legutóbb a megyében Tapolcán indult meg ilyen célú mozgalom. A tapolcai sajtó először tette szóvá a népoktatás ingyenes, kulturális eszméjét, hirt adtuk mi is erői és ama óhajunkat fűztük hozzá, vajha a mi kis városunk tanulhatna derék szomszédainktól s melőbök nyílna itné a szabadtanítást vidékünk népere is. Nálunk süket fülekre talált az eszme, azonban Tapolcán, mint olvassuk, a megindított mozgalom eredményre vezetett s már meg is nyílik legközelebb az iskola — szabadlyceum elnevezés alatt. Az ingyenes iskola mozgalmat, melyet a műveltség tekintetében hátramaradt alacsony néposztály számára átadtának, a tanárok és tanítók tartják kezük között, karöltve az intelligens társadalom elemeivel.

Amít tehát Alsórendva nem volt képes megérteni és megcsinálni, abban lefözött bennünk Tapolca, aki megértette és megcsinálta egyszersmind. Pedig nekünk is vannak tanáraink és tanítónk, nekünk is van egy-két áldozatkész emberünk, akik fölőre vihetnék a szabadlyceum ügyét, és mégsem akad senki, aki megértse, aki fel tudja fogni, hogy az alacsonyabb néposztály műveltségének és durvaságának nem ők az okai, hanem mi, akik nemhogy felemelőök őköt, hanem hallani sem akarunk rólók.

A munkásnép műveltsége ma már nemzetünk léteéréde. A butaság közönyössé teszi az embert, — és mit várunk egy olyan

szellemileg elmaradt tömegtől, mint a mai munkás-osztály? Kiemelni őket a möt műveltségéből — az intelligens társadalom hivatása, megmenteni erkölcsüket a modern emberiség számára — az intelligens társadalom kötelessége.

Ennek a teljesítéséért kellene összejönni a lendvai társadalomnak. Fogjanak össze. Valamelyik nemesszívű, agilis emberünk vegye kezébe az ügyet és alakítsa meg a lyceum-bizottságot. Vagy ha ilyen nem akada: karolja fel az eszmét egyeülettel, hiszen mödjában áll akarmélyiknek. Kérjék be a már meglevő szabadlyceumok egyikének tantervét, azután gyűjtsenek híveket a társadalom minden rétegéből. A tehetősebbek közül mindenki kézz örömmel áldoz egy-két koronát a célra, mert tudja, hogy nem hiábavaló fölogra adja. Az ismeretterjesztő felolvas. sokban és előadásokban rejő szabad tanításon résztvehessen mindenki, minél többen, annál jobb. Természetesen, teljesen díjtalanul. A tanítóskora alkalmas lenne pl. valamelyik iskolánk nagyobb tanterme, az ismeretterjesztő oktatásra, felolvasásra és előadásra pedig tanáraink, tanítónk, ügyvédek, orvosaink, tisztviselőink stb. közül kellene egyet-kettőt megneynni, akik szívesen áldoznak hetenkint 1 órát a népoktatás céljára. A munkásnép örömszt látogatni ezeket az előadásokat, mert egyrészt elvonná figyelmét a korcsmától, másrészt megmenekedne a téli hónapok unalmától.

Ime, uraim, a terv, csak meg kell való-

Niobe.

Irtta: KABOS EDE.

(Az „Alsólendvai Híradó” eredeti, jogosított közléménye.)

A kis leányom egy groteszk angol keringőt játszik; a dalama vig, a kísérete száraz hangszó. Mintha püspökök táncolnának. A fillém helybizserg, mikor az iszentelem keringő az ünneplés hangszóival egyszere tudól bejéje. Groteszk, nagyon groteszk keringő.

S nekem eszembe jut az egészséges Korlát Farkasné, aki ma deléltől elpanaszolta az utcán, hogy az ura most csalfja meg; mikor már meghalt. — Ne tréfoljon, jó asszony. Eltétében se tudta megcsalni a jámbor.

— És most megcsal, pedig meghalt. Nevetem volna az asszonnyon, de te volt a két szemé könnyű s nekem régl betegségem, hogy jobban sajnálom a képzelt szenvedőket, akiket nem lehet képzeldésükből kigyógyítani, mint az igaz szenvedőket, akiket már a részvét is gyógyít. Korlát Farkasnék mindig kedveltem, jószavaló, kedves népek voltak s míg az urát, ökorosor ellátogatnom hozzájuk, hogy lássak olyan asszonyt is, aki évenként pontosan megszűli a maga gyermekét, pedig Korlát a hetedik esztendőben, mikor meghalt, még láthatta a hetedik kis Korlátot is, akit az egészséges Korlátné szintén pontosan világra szült.

Hát bele akartam menni az asszony képzeldésébe és komolyan kérdeztem:

— Ki az a gonosz ember, aki nagának mindig elmondja, hogy az a megboldogult jó ura holta után megcsalja.

— Nem gonosz ember, nem is ember.

— Talán angyal?

— Az. A fekete angyal. De ne nézzen rám olyan gyanakodva, mintha bolondnak gondolna. A fekete angyal jön hozzám minden esztendőben s ha behunyom szemem, hogy ne lássam, ha bedugom fülem, hogy ne halljam: mégis tudtomra adja, hogy az uram megcsal. A holta után csak meg az én megboldogult jó uram, Isten büntömi nem rója, hogy rosszat kell róla mondanom.

Amilyen nagy darab asszony, vonaglott a zokogástól.

— Régen találkoztunk, kedves Tarnay. Maga nem is tudja, hogy az utolsó egy esztendőben négy fiamat vitte el egymásután a fekete angyal. Négy darab szép, nagy fiamat. Mikor az első kezdett vékonyodni, csak törődtem a kezeimtel, hogy mért nem vigyáztam rá jobban, olyan erős nagy fiu volt s egy kis hűlés mennyire levette a lábáról. Vittem melege, övtam szétől, hidegtől, erköldtem vele, ha elfogta a köhögés és — uram bocsáss! — el se ájtultam, mikor utolsó köhögött. Hiszen megírttem mindent, ami egy anyától telik s ha az Isten mégis így akarta, hát marad még hat fiam, s az mind szép, mind erős, mind egészséges. Nem tudtam úgy siratni az az egyet, aki elköltözött, hogy ne lássam azt a hatot, ne gyönyörködjem abban a hatban, aki megmaradt.

— S azóta még három halt meg?

— Minden esztendőben egy. Ugyan pirosak, nagyok, erősek voltak, mégis elfjött értük a fekete angyal. Egyszer csak valamelyik este vagy reggel megláttam a fiu arcán ugyanazt a tüzes rózsát, amilyekkel az elhalt fiut is eljegyezte magának a fekete angyal. A másodiknál még nem hittem, a harmadiknál és negyediknél már bizonyosan tudtam, hogy a rózsát a fekete angyal küldte előre s megión nemokára maga is, hogy elvigye a rózsát és a fiamat is. Mindig ugyanaz a kálvária volt: vittem a melege, övtam szétől-hidegtől, jártam az én tüzező gyermekem professzortól professzorhoz, köhögtem vele, mintha kölcsönadhatnám neki a tudómat, s aztán valamelyik este vagy reggel mégis belépett a fekete angyal s nekem megint kevesebb volt egy fiammal.

A nevető kedvem már régen elmúlt. Az utca larmájában mintha életben szólt volna a szük-mella, nyavalyás Korlát Farkas, aki olyannak lát-szótt életében, mintha maga se tudna élni s aztán feleségül vette ezt a nagytüstü, egészséges asszonyt és azaltal az arasznyi idő alatt, amíg a földrel a föld alá bujhat-t, még hamarjában hét fiuval gárdázta körül az özvegyesreg szánt asszonyt. Jaj az a möhóság, a betegeg möhóság, mennyi veszendő lélekkel népsíti be a földet!

Korlát Farkasnéból dült a beszéd és a köny. — Megcsalt az uram, megcsalt. Mikor itt hagyott szégyen, azt sugta a fülembre, hogy elmeget, de nem hágy egyedül. Itt hagyja nekem az ő hét kis katonáját, úgy fognak rám vigyázni, mint egy királynéra. Hapták! — azt mondta sze-

sitani. Higgyék el, a tudás és műveltség hatásosabb eszköz volna a törvény minden szakaszánál a jelenleg durva népelemekre nézve, mert a műveltség egyenes utra terelné a tévelygőt, világosságot gyujtana a bűnről könnyen kapható, szellemileg elmaradott emberek elméjébe, akiknek a tudásuk, a képességük ma a korcsmai duhajkodásokban, a tragár beszédekben és veszelvülettet durvaságában merül ki. A műveltség egy egyszerű új utat nyitana a munkásosztály haladására, melyet idáig — évtizedes nemtörődömségünk miatt — nélkülözni volt kénytelen.

Foganak össze, urak, most az egyszer egy szívvel és egy lélekkel. A téli hónapok nagyon alkalmasak ezekre az előadásokra. Foganak össze és sikerülni fog a dolog, mert nem hiszük, hogy ami Tapolcán lehetséges, az Alsólendván lehetetlen volna.

Csak egy embernek kell a kezébe venni a szabad-tanítás ügyét, csak egyetlen egynek...

Hol van az az ember?!

Pokoli sötétség, feneketlen sár

A sárról és a sötétségről beszélni ma már epolyan közönséges valami itt Alsólendván, mint a drágaságról vagy az általános szégyenségről. De a sötétségről és a sárról beszélni itt mindig aktuális, mert a sötétség és sár nemcsak engem, nemcsak téged bánt és érdekel, hanem érdekli a parasztot éppen úgy, mint a kabátos embert — ma és örökkön örökké. A szégyenséggel ellen egy jóízűt elég orvosság lehet, de a sötétségnek és sárnak nincsen más orvossága, mint ennek vagy ezeknek az ellenkezője.

Eme rövidke bevezetés után pedig rátérünk cikkünk tulajdonképeni céljára. Kihagyjuk a jász-mából a belvárost (arról már az unalmasságig sokat beszéltünk) és speciálter a vasut felvezető út ázsiai állapotára szorítokunk.

Ez az út — köztünk legyen mondva — Hadik hullája után második érdekessége Lendvának. Aki nem hiszi, az szemeljen ki magának egy esős órást estét, és ne resteljen gyalog kifáradni az állomásra, például a 3^h 9 órai vonathoz. Ha szerencsésen ki tud érni az állomásra, az az ő szerencséje, de nem hiszünk. — Lámpa az egész 500—600 méteres utvonalon egyetlen egy sincs,

sár azonban annál több. Már pedig ez nincsen rendjén. Az épségünknek e két elemessége közül az első is sok volna, de együttvéve kiálthatatlan még nekünk alsólendvaivaink is, akik pedig nem vagyunk valami nagyon elkényeztetve.

Képzeliük el, minő benyomást tesz egy idegenre a mi városunk, ha — amint kiszáll a vonatból — első tapasztalata a pokoli sötétség és a tengernyi sár! Én úgy hiszem, nem is kíváncsok már akkor bejönni a városba, hanem egyszerűen kint virraszt az állomáson és másnap úgy rohan vissza oda, ahonnan jött, mint a pinty.

És elviszi a hírünket, hogy így meg úgy, piszkosak vagyunk és sötétek, ami legkevesébbem kedvező impressziun reánk nézve. Ha én a városatyák helyében volnék, legelőször is a vasuti út rendezését tűzném ki célul. Mert a vasuti utca annyi, mint az emberen a ruha. Azt látja meg az idegen legeslegeselőször. Ha a ruha piszkos, szakadozott, undorító — odavan az ember becsülete is. Beszélhetünk akkor már az idegennek, akárcsak egy részeg spanyolnak, hogy így meg úgy, belül nem olyan sötétek, nem olyan sárosak vagyunk, — ártatlan szerencsen-mosdásnak tekintni a rugkapalódásunkat.

Beszélhetünk, hogy pénzünk nincsen, azért van olyan mostoha kondiciona a vasuti út, nem hiszik el. Hanem ha azt mondjuk, hogy falu vagyunk s mint ilyenek, nem tudunk a haladó városokkal irányt tartani, azt elhiszik. És méltán. A pénz akármilyen elsőrendű kérdés a városok haladási folyamatában, mindig legyőzte az akarat. Akarattal lehet egy várost fejleszteni, emelni, akarral tengetni lehet szerelni, mert már maga az akarat is fő. Inkább elhiszik rólunk, hogy miucsrézekünk a haladás iránt, és mi még csak nem is bizonyíthatjuk az ellenkezőjét.

De nem szaporítjuk sokat a szót. Száz szó nek egy a vége: a vasuti út kiigazítása — ha a föld alól teremtik is elő a pénz — égetően szükséges, még pedig minél előbb. A városatyák legyenek egy kis tekintettel azokra, akik gyalogszerrrel (és nem kocsin) vagyunk kénytelenek a vasuti út megtenni. Egy egyszerűbb gyalogút (nem kívánunk perszasszonygyel fedelt asztalt) és egy-két lámpa nem teszi meg tönkre a várost, ezt még kibírjuk. Még csak a pótódat sem kell emelni miatta. Ne várjuk meg, hogy valaki halálát lelje a nagy pocsolóiban, vagy nyakát szegje a nagy sötétségben.

gény haldokolva s vizagsztalni akart a tréfás beszédevel, — hapták! a hét kis katonája nőni fog, vizgányi fog, keresztini fog az edes anyján. Ne is sajnáljam őt, az is sirassam, itt marad hét kis Korlát s az az egy, a legöregebb, a leggyöngyösbem nem is számít, ha el is bujrik már a föld alá. S a most megcsal. Nem igaz, hogy itt hagyta rám a hét kis katonát. Előbb magához szőlított egyet s én jó uram, hiszen nem tudom tőle rossz néven venni, hogy megkivánta maga mellé legalább a legnagyobb fiat, — de elveszi melőlem mindet, sorra valamennyit. A fekete angyalt ő küldi a gyerekeimért s most már több funk van nála, mint amennyi nálam maradt.

— Kedves jó Korláté, — vágtam a zokogásába, mert már megállt néhányan az utca bámszáj között, hogy a panaszos, nagy asszonyt figyéljk.

De Korláté csak panaszolta tovább: — Most már négy katonája van neki, s én étfokánkint felriadok, gerytáryt gyujtok, úgy lessem titokban a gyermekeim arcán: ott van-e már valamelyiken a fekete angyal rózsája. Még pirosak, pufókák, egészszemek s én el szeretném őket dugni, hogy magam se találják rájuk. Mit akar tőlem az a kegyetlen ember? Mit vétettem neki? Mi rosszat mondhattak rám a tetőnemen vagy a műsziágon az én jó uramnak, hogy úgy megváltott irányomban? Hiszen én mindig hűséges felesége voltam, azóta se romlottam meg s a mi

kis katonáinkra én vigyáztam, pedig a halalos ágyán, úgy mondta hogy ok fognak rám vigyázni, mint egy királynera. Mért viteti el hát tőlem? Mért akarja valamennyit? S ha azt viteti el, akit megkíván, mert nem akar enám gondolni? Já, kedves Tany, érzem, hogy az uram megcsal. Van egy szerencsétlen asszonyszerencsém, a kité elhagyott az ura, összejáratott egy másik asszonnyal s aztán az első asszonnyát ellopatta a gyermekeit, mert azokat kívánta csak, az anyjukat nem. Mért viszi el az a fekete angyal csak a gyermekeimet? Mért nem engem is? Megcsal az uram, megcsal, megcsal.

S amikor már csoportosulás támadt körülöttünk s hirtelenből bucsuztam el Korlát Farkasnémtől, még akkor is az eszelosók gyótródésével sirta utánam:

— Megcsal. Azt mondta, a gyerekeket nálam hagyja s most sorra viteli el tőlem. Már négy van nála. Nem tudom, nincse-e már az ötödiken a fekete angyal rózsája, mire hazarek. S én nem tudom őket eldugni az elől a kegyetlen ember elől. Nem tudom, nem tudom...

...És a nevetéses és fájdalommal asszony, ez a banális és fenséges Niobe jut eszembe, miatt kis leányom azt a groteszk angol keringőt játsza. A dallama vídám, a kísérete mely harangszó. Mintha püspökök táncolnának...

Tollfuttában.

Higgyék el uraim, én úgy vagyok az újsággal, mint más ember a feleséggel, — folyton magammal hordom. Édes teher. Az az én házastársam. Ha hivatalomból szabadulok, ölembem veszem, hajlítom, gyúrom anélkül, hogy „kikérné” magának; minden titkát ellessem s még csak nem is pirul.

A föld átmérője csak párányi távolság ahhoz a mérethez, amelyre az én „hívtetésársam” főrbán van minden másféle távolságig szemben.

Nézük! Éreztessem vele lelkialapjatomnak bármely változatát: szidjam ostobaságát, kifogások közlekenységét, vessem szemére állhatatlanságát, — csak hallgat. Dicsérjem gyönyörü stílusát, fejezzem ki csodálkozásomat szépsége, takarossága fölött; bálujlam ösztönységét, rajongjak hazafiságra, boruljak le vallásossága előtt, ő csak hallgat.

De már bocsánatot kérek, Ön már nem ezt mondhatja el kedves feleségéről?!

Pedig ez még mind semmi! A dicséretnek legjöia csak ezután fog következni.

Ha színháza akarok menni, nem ajánlok kiséreket. S ha mégis elviszem, megadással türi sorát a kalamon alatt. Ha börtök egy „kvetárka,” nem jajgal, hogy mi történt addig, otthon. Nem rémítget halálra, hogy a cseléd a bubit a moslék-sajtjára találja ejteni, a médit meg leönti az égő lámpával... Jezus Mária! Mi lesz velem? a „spajtot” se csuktam be, a szekrényajtót is nyitva felejtettem... menjünk apus!

Hehehe!... Kell-e ez önnek, Pappcsyur! No látja, én is majdnem így jártam, meg fiatalabb ember voltam. Persze, akkor még Bachus és Spiritus isteneknek áldoztam. Minden áldozat bemutatása után agysejfeim elkezdtek igrálgatni kalopérozi koponyám magánzáráskában. S ilyenkor minő gonosz gondolataim támadtak? — meg akartam házasodni!

Nem! ezerszer nem! inkább hütlent lettem tisztelt istenimhez... és képzélek jó uraim! agysejfeim visszahúzódtak oduiba, hőmérsekéletem, étvágyam és gondolkozásom lesüllyedt arra az alacsony nivóra, amit a tudós emberek normálisnak neveznek.

Ilyen normális állapotban kezdtem megismerkedni az újsággal. De ne gondoljak uraim, hogy a legelsőnek azonnal házasságot ígertem. Nem. Tanulmányoztam őket, mint más ember a szíve választóját. Sokat böngésztem, míg rátaláltam az igazira. Mert az újságokkal egy vagyunk, mint az asszonyokkal: ahány, annyiféle. Az egyik tollkövetelő s mellette szerénytelennül buta. A másik strucc politikus úz és mint szennyes kloakából kikérült parlatomlélti tojáshéj, szemtelenül pöföszkedik. A harmadik, negyedik... tizedik, mind tele hibával.

Vannak elismerésre méltó találdásaink is, nem tagadom.

Egyik ingenyirtokot kínál, a másik biztat, hogy merítsük be könyéink poharunkat a világ órómeibe, mert csak mese a tulvílági élet... A harmadik kitűnő orvos-professor: amputálja minden fájdalmat és észrevétel nélkül a podagra lábakat és feldiszi a szerencsétlen a ledigatvóságból görbélbákkal. A negyedik lefözi Boskot, kicseréli a toktejeiket... De minék mondjam tovább, hisz önök ugys tudják...

No igen. Vegre megtaláltam az igazit. Azért mondom igaznak, mert ezt önök is úgy mondják: megtaláltam az igazit. Soha még férjem nem hallottam feleségét gyárlani. Feleségét igen...

Az enyém kivétel képez. Ő sohasem ócsárol engem, sőt hősiesen vedl a mások bántalmait ellen. Nálamnál összehasonlíthatatlan többet tud és mégsem beszél vissza... Mindig az enyém az utolsó szó! Rendületlenül jó hozzáam és mégsem kívánja, hogy hűségét egy-egy új kalappal, vagy ruhával honoráljam. Jámbor, vallásos, hazafias, nyíltszívű, nem is éppen ven és mégsem var semminemű magasabb helyről jövő kitüntetéste. S ami a fő: minden negyedben elváltkot tőle... Mindezen érdemeit megkoronázza a legszébb érenye: nem hoz anyóst a házhoz!

Az új negyedév alkalmával felkerjük hátralekös előfizetőinket az előfizetési díjak beküldésére, mert ellenkező esetben címükre a lap expedíciását megszüntetjük.

A kiadóhivatal.

T. olvasóinkhoz!

Az utóbbi hetekben ismét gyakran előfordult, hogy olvasóink közül egyesek — a lap szellemi részében megjelenő közlemények Balkán yai Ernő urnál, a lap kiadójánál reklamáltak. Ezzel szemben kötelességem tartom kijelenteni, hogy az „Alsólendvai Híradó” szellemi részében, nevezetesen a vezércikkől a hirdetés rovatig, mindennemű közleményért (írásért és bárkit), akár egyesek előtt, akár a hatóságok előtt engem illet a felelősség és azért a lap kiadója felelősségre senki által nem vonható. A kiadó ur hatáskörébe csupán a megjelenő hírdetések tartoznak, a szerkesztésbe ő be nem avatkozik, — ezért kérem t. olvasóinkat, hogy a közleményeket illető utolagos reklamációikkal és panaszakkal őt ne terheljék.

Oszesly M. Victor
felelősszerkesztő.

HIREK.

Haltok napján.

Zizeg az esősepp a száraz levélen,
Szomorultif ágá bólogat a szélben,
Szomorultif ágá amerre csak hajlik,
A néma hantok közt nyüzsgő élet zajlik.

Szürkül az ég boltja, közeleg az éjjel,
Kigyulnak a sírok káprázatos fénykel;
Pompázó hantokunk koszoruk, virágok,
— Virágos hajtokok küzd küzömbösen járok...

Szöke Tisza partján, egy kis talucsukában,
Akácok temető csendes magyarában
Van egy kicsi sírhant, benne a dudva,
Tövissel, csalánnal van tele az utja.

Há oda mehetnek, ha ráborulhatnak,
Fájánál egyet-mást elpanaszolhatnak,
— Tombolna fölöttem bőszer fergeteg éje:
Elitokolt keseruem úgy sirnám beléje!...

— **A trónörökös Keszthelyen.** Keszthelyről jelentik, hogy Ferenc Ferdinánd trónörökös nevezél szerdán reggel 7 órakor Keszthelyre érkezett Baumerskirchén százas, zászmegyei kíséretben. Festéchi Tassló gróf és neje, Hamilton Mária hercegnő s György fiuk magyar dicsőökösök mentek a trónörökös és neje elé, akikkel azután a városon keresztül a kastélyba hajtottak. A gazdasági akadémia hallgatói és az iskolák tanulói a fellobogozott utcán sorfalat álltak és a vendég megérkezése lelkes ovációban részesítették. A trónörökös két napot töltött Keszthelyen; első nap Vörse fácsnavadászatra járult, második nap pedig a meleggát mellett vadászott. A vadászterületen már hetek óta nagy előkészületeket tettek és sok kilométernyi utat hosszúságban őriztek, nehogy a fácsnok elszeljenek. — A trónörökös a jövő hó elején ismét Keszthely környékén vadászik.

— **Áthelyezés, megbízás.** A vallás-és közoktatásiügyi miniszter Anhalt Lajos kormányi állami polgári iskolai tanárt a csáktornyai állami polgári iskolához helyezte át.

A vallás-és közoktatásiügyi miniszter a csáktornyai állami tanítóképző-intézetnél szervezett egyik nevelői állásra Vörös Lászlót küldte ki Hódmezővásárhelyre.

— **Kinevezés.** A közigazgatási érdecszít bizottság Kelemen István állami erdőőr — hasonló minőségben — Esztergomba nevezte ki. Állását nov. 1-én már el is foglalta.

— **A zalaegerszegi főmérnök felgyelmi ügye.** Megírta annak idején, hogy a zalaegerszegi m. kir. államépítészeti hivatal főnökét, dr. Buchberger József főmérnököt több, állítólagos szabálytalanság miatt állásától fellegesztette a közigazgatási bizottság. Mint értesülünk, ezt a határozatot — minthogy a fellegesztésre kellő ok fenn nem forgott — nem hagyta jóvá a miniszter. Hisszük, hogy ezzel a nagy port felkavaró felgyelmi ügy befejezést is nyert.

— **Memento mori...** Olyan szomoró, olyan fájó az, mikor a halottakra emlékezünk. Egy pillanatra kihál, eltempi szívünkben a sivar öznes s valami gyötör, kínos fájdalom lekszi meg a kedélyeket. Az másodszor többre lesz, a sárga mélyben, hiszen azokra emlékezünk a könyvek és fájalmak napja, november elején, akik hűbár egy életet töltöttek velünk, szívünk szívetére nem vált közönyöse, mert tavaszukkor epügy marcanfogó lettekünk a néma fájdalom, mint most, a kintő emlékezés óráiban... Néhány órára kigyultak a szeretet gyertyái, az örök világosság szimbólumai és megindult a hullámzó, bánatos arca tömeg a temetők felé. Olyan demokratikusan egyforma itt minden, a halottak kertjében! Emitt egy gazdag kriptá, amott meg egy, közöttük szerénykedik egy egyszerű sírdomb: és olyan szépen meglegnek egymás mellett. Hejh, nagy demokráta az a Halál!... Ez emberek, az élők is olyan egyformák a fájdalomban. Itt egy gyászruhás özvegy zokog a kiváltságított díszes sír mellett, odább két kis árva bival a szegényeseny viágított halomra, meg odább egy meglett férfi kalaplevegőe könyöki a keresztre feszített megváltó előtt, — mig ott messzebb, ahova az apró gyertyák sorcsépe, fénye el sem hat talán, egy ifjú, csaknem gyerekméber küzd mindegyre előtő könyöveivel és e könyökel csak azok a helyi sóhajok fájóbbak, amiket odaküld — a távollevo kedvesekhez... Olyan szomoró kép, mikor eny nyire egyformák az emberek!... Lassankint ki alszik az utolsó gyertya, a halál angyala szétzárja szárnyait a csendes sírok felett s megushon a szellő, megrezzen a levél, mintha a megholtak lelkei sirnának... Memento mori.

— **Nyugalomba vonult igazgató.** Margyit József csáktornyai tanítóképző-intézeti igazgatót, a muraközi magyarisítás egyik lelkes bajnokát, a vallás-és közoktatásiügyi miniszter — saját kérelmére — nyugalomba helyezte. Ez alkalomból a miniszter a következő elismerő és köszönet iratot intézte a nyugalomba vonult igazgatóhoz: „Amidőn egy emberöltőn keresztül a hazai tanítóképzés messze kiható és nagy horderejű ügyének szolgálatában teljesített hasznos, buzgó és eredményben áldásos tevékenység után saját kérelmére nyugalomba helyezem, örömmel ragadom meg az alkalmat, hogy hosszú évizetem meghaladó, mindenkor hivatásérzettel és meleg ügyezetelől áthatott lelkes fáradozásaiért őszinte köszönetemet és méltányoló elismerésemet fejezzem ki.”

— **Csendőrváltozás.** Tóth Mártont, a belatincsi csendőrvör egyik tagját Novára, helyébe pedig Tóth György csendőrt kölcsönösen áthelyezte a kerületi csendőrparnasnok.

— **Pataky Kálmán arcképe.** A helybeli Iparos-Ölvasókör hálás akarván maradni elvotvott alapító-előnkének emlékéhez, nemrég elhatározta, hogy Pataky Kálmán prof. iskolai igazgató arcképe eltnagyasításra és kiállításra kerül. E kép nemcsak hogy díszitené fogja a Kör helyiségét, hanem tanagsza lesz annak a rajongó szeretetnek, amint a Kör tagjai régi előnikük iránt éreznek. — Amint értesülünk, a képet a közölgövényben már meg is festették s nagy ünneppéj keretében felpetik le.

— **T. olvasóink figyelmét felhívjuk.** Kabos Ede jeles írónak mi számunkban közölte „Niobe” című tárcáját, mely lapunknak eredeti, jószót közleménye.

— **Ölcsőb lett az ovoda.** Ebben a drága világban szinte szokatlanul hangzik, hogy valaminek az ára csökkenjen, mikor annyira megszoktuk a folytonos drágulást. Szokatlanul hangzik, de hát most az egyszer így van. Nem kisebb dolgotrvan ez, minthogy a községi ovodában november elsőjől fogva nem havi tandíjat fizetnek, hanem évi, meg pedig jóval olcsóbbat, mint ezélt. Itt a nagy Pataky Kálmán koránt fizettek a szülők egy-egy gyermek után, ezután pedig évenként csak 2 koránt fizetnek, vagyis kb. $\frac{1}{2}$ részét az előbbi tandíjnak. — Hogy mi indította a képviselőtestületet eme lépésre, nem tudjuk, csak sejtjük. A szegények előtt akarja megnyitni az ovoda ajtaját, ám ebben az esetben igen nemes cselekedet.

— **Kisiklott vonat.** Szerdán reggel egy tehervonat rogtott be a bobai állomásra. A vonat — valószínűleg hibás váltóállás miatt — másik sínpartra futott s az ezen álló kocsioka beletököltek. A karambol oly nagy volt, hogy a vonat kisiklott s a mozdony a közelében levő ör-ház oldalát bedöntölte. Hat kocsi erősen megromlódott. Emberéletben nem történt kár.

— **A megyei hírlapírás köréből.** — A Csáktornyai megjelenő „Muraköz” hetilap felelősszer ezüstés Zrínyi Károly tanítóképző-intézeti tanár, — és a lap mellékletéül megjelenő „Medjanyik” horvát rész felelősszerkesztéséül Rhoosy Elek drávaszínháryi tanító vette át.

— **Plebános és kántortanító.** Bellatinci tudósítók írja a következőket, amit mi fentartással közölünk. Kedden megalat Bellatincian Márkus Lajos nyug. kántortanító. Nem tudni, vételt-eletében Márkus a bellatinci kézfőzta elem, de anyai bizonyos, hogy a plebános mikor a meghaldogult családja bejelentette a halálestet — egyenesen megiltotta, hogy a halottat kiha-rangozták, dacára, hogy Márkus a róm. kat. anyaszentegyház kötelekebe tartozott. A család panaszára Fridrich Ferenc bíró és Nagy Sándor jegyző elemek a plebánoshoz, hogy a harangszó — mely nélkül pápista temetés Bellatincion el sem képzelhető — kieszközöljék, de a derek egyházi még ekkor sem volt hajlandó belemenni a dolgba. Bellatincion egy rebesgött, hogy azért tiltotta meg a harangozást, mert Márkus élváltan élt a feleségével, mások szerint pedig azért, mert Márkus politikai ellenfelekként a plebános utat-valamit szorítottak — igen nevezetesen, ok volna e szokatlan intézkedés. Tudósítók szerint azt eset igen nagy felhiborodást keltett faluzserte, amir érhető által is inkább, mert Bellatincion idáig nem volt divatban halállal büntetni valakit azért, mert elvált a feleségét, sem azért, mert nem a papja elvált valja, — és valószínűleg ezután sem!

Más oldalról jött értesítés szerint Márkus 42 évig kántortanító volt a községnek s széles körű ismeretessége folytán általános részvétel fogadták a vidéken halálhíret. Mikor a plebános beszédekének híre ment, a környékelben tanítók küldöttségileg felkeresték, hogy a nép félrebillő állított harang szavát meg e s kieszközöljék meghaldogult özvegy kollektívá számára, azonban has-talanul fáradoztak. A pap hajthatatlan maradt, sőt — tudósítók szerint — kijelentette, hogy még ha a püspök parancsolja, akkor sem engedí kiharangozni, később pedig a temetésnél való segédletet is megtagadta. — Erre a környékelben tanítók elhatározták, hogy majd ok helyettesítik a papot. Ugy is történt. Tegnapelőtt megvált a temetés a plebános és a harangszó nélkül. A buszcsutát együgyü tanító mondta. Hír szerint, a plebános ellen illetékes hatóságnál a feljelentést megtették.

Igy hírlájk meg egy derek tanító 42 évi fáradságos munkáját Bellatincion!

— **Mészárosok konkurrenciája.** Minden-szentek napján egy kis meglepetést találtak fel mészárosaink. A konkurrencia tövisses mezejére léptek, és a nagy nyilvánosság bevonásával konkuráltak, konkuráltak... Hála a jó Istennek, mi most a gyászról lefelel konkurrenciát az ártaban Egyiknek öszve jutott, hogy öszve több is mérheti a marhahúst, mint eddig, tehát 12 krajcárval leszállította a hus ártá kiöntéket. Alig hogy megperdült a kikáltó dobjá, hogy hírlál adja a nagy újságot, — gondolt egyet a másik mészáros, es ő is leszállította a hus ártát. Szombatra pedig a harmadik szállította le. Eddig tehát rendszerben a dolog. Amde amint hírlál, az egyik mészáros meg jobban learkája szállítani az árt, aminek a két másik valószínűleg nem nagyon örül. Tehát, előrelátóatolg ok is ismét csököntenek. Hogy hol állanak meg, azt nem tudjuk, de anyyi szent, hogy ebből a versengésből — a közönségen kívül — a kikáltó Gyuri bá'nak lesz a legnagyobb haszna.

— **Vásár.** A hétfői országos vásár képe szokatlanul szögalmas volt. Nagyon sokok jöttek be a vidékről is, hogy megleh ruhaneművel lüssák el magukat. Denique, a ruhakereskedőknek jól fizetett a vásár. Délelőtt azonban hirtelen megderedt az eső, ami nagy kár okozott a kirakódóknak. — A krónikai hírvés kedvéért megjegyezzük, hogy a szinte sablonosság vált lopások ezuttal majdnem teljesen elmaradtak.

— **Nagykanizsa mégis indít deputációt.** Négy hónapát át egyben se törte Nagykanizsa városa a fejt, minthogy inditsón-e deputációt, ne inditsón-e deputációt Zichly miniszterhez. Zichy indvalévolg a kanizsai kerület képviselője s mint nyitlent, azt várja Kanizsa, hogy a Messiasz szöze-repre is vállalkozzon. Ujabbban külön törvényhatóságra fél Kanizsa foga, amiből azonban aligha esznek, hiába sógorak az Isten és hiába képviselőjük a kegyelmes ur. Hogy közelebb juthas-

sanak Zichy nagy szívehez: egyszerűen, és minden tekintőre nélkül megválasztották diszpolgnak. Czifra felirabban értesítik e hódolatokról a kegyelmes urat s ezt a feliratot, valamint a külön törvényhatóság felállítását kérelmező memorandumot a jövő héten egy nagyobb deputácia adja át, előrelátólag kevés eredményrel. Nagykimarsza tehát mégis utolna indítja a deputációt, és ez neki elég!

— **Tánciskola.** Még csak egy hete mulott, hogy Merki mester városunkban működő általános tanítványi mára általánosított tanusitának a tánc művészetében, ami igazán dicseret méltó. Saját megerőződésünk szerint a tanítványok olyan mesterré találtak Merkiben, aki gyönyörű lépésségével elősirendnek mondható s mint ilyen, nem közönséges táncosokat, hanem művészeket csinál növendékeiből. Az első estek az alapálási és lépések gyakorlásával teltek el, de már a következő estéken egész táncokat sajtajítottak el. A külön hosztokuzus is kezdetét vette már. A tanítványok száma mintegy ötvenre ngy, de még mindig jelenteknek egy. Mint értesülünk, szombaton és vasárnap csekegy belépődíjjal közös-gyakorlat lesz zenével, mely estéket szívesen ajánljuk a tánckedvelők figyelmébe.

— **Ésküdtörzs tárgyalás.** Annak idején bőven írtunk arról a rémes gyilkosságról, mely a nyáron Muraszredahelyen történt. Barát Mihály 43 éves molnár egy gyerektartási nyelvi kifolyólag 5 lövéssel megölt a feleségét, azután megszökött. De elfogták a tette fölött nov. 7-én illetkezik a nagykiszácsi esküdtségi bíróság a tárgyalásról részletes tudósítást közlünk.

— **A kecskesíti tűzkárosultak** segélyezésére N. N. ur 2 koronát volt szíves szerkesztőségünk küldeni, Tóth Lina pedig egy perből kifolyólag neki megittét 3 kor. napidíjat szíveskedett átengedni. Ezenvikül fél-szerkesztők gyűjtőiben a tegnapi napra a következő jószívűek adakoztak: Gönc Mari 1 kor., Tóth munkánő 74 f., Klein Berta, Schwartz Szörén Matild, Barbaris Liza és Tera, Holand Rudolf 50–50 fillér, Fehér Szidi és Margit, Thoma Erzsí, Györe Erzsí, Grogrensis Mari 40–40 fillér, Tróty Jenőné, Stern Elza, Auguszti Anna, Hradil Valéria 30 fillér, Schwarz Blanka, Gutman Hermin, Söng Anna, Kics Katica, Szatmári Paula, Krausz Bethi, Gomzóc Ilonka, Schwartz Olga, Székely Katica, Török Irma, Radakovits Ilonka, Gomzi Róza, Sargady Juliska, Farkas Anna, Kováts Anna, Mager Róza, Csordás Mari, Illés Hermin, Vucskás Erzsí, Richter Anna, Handler Mari, Ferenczi György, Horváth Vendel, Pentek József, Horváth István, N. N. 20–20 fillér. — A jószívű adakozót áldja meg az Isten!

Mai gyűjtésünk 16 kor. 74 fillér. Hozzáadva multkor gyűjtésünk: összesen **64 kor. 4 fillér.**

— **Falusi csendélet.** Vasárnap délután a Mátai-féle felsőbirtosíri korcsmában Balasics Józsefet és Vucskó Mártont egy megverték Vajda Iván, Jakscs Márton és Beznék András legények, hogy Balasics sulvos, Vucskó pedig könnyű testi sértést szenvedett. A veredőket fejlejtették.

— **Éjszakai támadás az országuton.** Mintha a Bakonyban élénk. Hétfőn, vasárnapjén éjjel fél 11 óra tájban Gönc Péter hidegny lakos és Kósa Katalin csestei asszony gyalogszerrrel mentek hazafelé Alsólendvárról. Amint a vöröstől 1 kilométerre mentek, egyszerre elhűg ugrott három férfi és fahasángokkal leütötték Gönc Pétert. Gönc eszméletét veszve az árokba bukkant, amit látva a három támadó, közrefogták Kósa Katalint és elhurcolták egy közeli szalmakazalhoz. Ott halálos fenyegetésekkel, *arklöstelen menyegylet követek el mindhárman a szerencsétlen nő ellen*, azután megszöktek. Gönc később eszmélete tért, bevészorgott Alsólendvárra és itt másnap jelentést tett az estről a csendőrségnek. A megindult nyomozás folyamán kiderült, hogy a tettesek Simonka József, Kulcsár Vendel alsólakosi és Horváth István radamosi lakosok voltak, kik beismerték aljas tettüket. Átkérték őket a járásbírósg fogházába.

— **Lopás.** Pozdacek Mátyás bellatinai lakostól Gutman József egy kas méhet — ének idején — 20 kor. értékben ellopott. Fejlejtették.

— **Rossz szomszédok.** Csütörtökön Zétkó Márkné cserencsői asszony összeveszett Horvát Istváné nevű szomszédjával, aminek az lett a következménye, hogy Zétkóné megragadta a harcias szomszéd, meglepte és a fogait is kiverte. — A veredőket fejlejtették.

— **Állatias vadsg.** Hirt adunk mult számbunkban arról a kegyetlen gyilkosságról, mely néhány nappal ezelőtt Letenyén történt. Még el sem multak ennek a rémesetnek a borzalmai, már egy másik, kegyetlenségben páraltan gyilkosságról írtelenly tudósítottuk. — Jancsi Gábor Letenyén legény régen és nagyon haragudott Györgyök Geza 18 éves legényre. Hogy mi lehetett oka ennek a gyűlöletnek, azt majd a vizsgálát fogja kideríteni. A szőlőben megtámadta a vedetlen legényt Jancsi Gábor és 18 késszurással megölte. Az orvosi vizsgálát megállapította, hogy nyolc szúrás feltétlenül halálos volt, tehát bizonyos, hogy ez a bestia a legényt még halála után is késlette. Sőt vadsgában annyira ment, hogy hasát felvágta, beleit kivette és a halot karjára csavarta, a nyakát elnyiszálta és egyik szemét kiszúrta. Azután, hogy gattettét betetőzve, véres keszt a szerencsétlen áldozat tudejébe doftte. A szomorú véget ért Györgyököt azután odább hurcolta egy szőlőtelek fövébe, és hogy ráakadjanak, kalapját a karóra tette. Jancsi Gáborl tartoztatókat apjával és még két gyanyó egennel együtt.

— **A vizigátlanásg áldozata.** Ünepőröl írják: Bali József 43 éves szeszgyári fűtő egy lámpáját egy kicsit lecsavarta és egy akart pet rölemtől tölteni a majdnem türes tartóba. A lámpában lévő petróleum egykzertre lángra kapott, mire az ivedi meglehet fűtőbe dobtta az egy lámpát. A folyton terjedő tüzet el akarja törpni, de a szerencsétlen ember ruhája egyszerre lángot fogott és súlyosan öszégyve volt, mikor az oda-sietők a tüzet eloltották. Rögtön orvosrót telefontáltak, kik bektözöve sebet, beszállította a nagykiszácsi kózkórházba, hol másnap belehalt sebébe. Felesége és három gyermeke sírja.

— **Megsonkított lovak.** Rabb László, Varga József és Marfi Mihály perdeföldi lakosok panaszt tettek a csendőrségnek, hogy szombaton a Deutsch-féle alsólendvai korcsmá istállójába bekött lovak farkát valaki levágta. A tettes Molnár József volt, ki ellen az eljárás folyik.

— **Hangos az utca.** Az újbó minőségének egyik fokmérője nálunk az utcák hangulata, különösen vasárnap estéknél. — Esti hat és hét óra között pedig a szőlőhegyekről hazavezető uton ugyancsak folyik a hangos danolás. Tessek csak megéssérteni ez idő tájban a község fölött lévő magasabb helyről meghallgatni, milyen óriási hangzavar, danolás, kiabálás, láma zvarja is est csendjél, a helyről hazatérő murkicstólók jökdévenek hangos nyilatkozata, amely a városban legtöbbször egy-egy bieszkázás, verkedés vagy legalább is efféle csendzavarásban leli minéjét. Még csak hagyján volna a korai-esti órákban a jökdévenek csendes danolásban való megnyilatkozása, de az már mégsem járja, hogy a késő-éjeli órákban a nyugodni vágyók pihenését val láma, ordítás és veszedékes zaja zavarja meg, mint az most minden vasárnap a fűtőcan úgy, mint a mellékutékban tapasztalható.

Egy jobb házból való fiu tanoncnak felvétetik CZIPOTT JÓZSEF divatáru üzletében, Muraszombaton.

KEIL-LAKK
legkitűnőbb mázoló-szer puha padló számára.

KEIL-féle viasz-kenőcs kemény padló számára. KEIL-féle fehér „Glasur“-fénymáz 90 fillér. KEIL-féle arany-fénymáz képerketeknek 40 fill. KEIL-féle szalmakalap-festék minden színben.

Mindenkor kaphatók: **Arnstein Benő** (Graner Testvérek utóda) cégnél **Alsólendván.**

Nyomatott Balkányi Ernő gyorsajtóján Alsólendván.

Üzlet-átheiyezés.
Értesitem a n. é. közönséget, hogy
óras- és ékszerész-üzletemet
f. hó 1-én az ujonnan épült Balkányi-féle házba helyeztem át, ahol mindennemű
óra, ékszer és látszerészeti cikkek
pontos kiszolgálás mellett jótállással kaphatók.
Amerikai zseborák drbjá 5 K, pontos szórakalati zseborák 7 K-tól feljebb, ébresztő órák 4 K-tól kezdve.
A mai kor igényeinek megfelelően felszerelt javító műhelyemben óra- és ékszerjavításokat elfogadok.
Mayer Ödön, óras és ékszerész.

IRODA-ÁTHELYEZÉS.
GOLDBERGER A. V.
égy tisztelettel értesíti m. t. ügyfeleit, hogy **35 év óta fennálló Hirdetési irodáját** (jelenleg Budapest, IV., Váci-utca 20. sz.) **1907. évi november hó 10-ikén saját házába** Budapest, IV., Molnár-utca 28. sz. helytzi át.
Hirdetések felvétele a világ összes lapjai és napitári részére.

Fr. Kaiser-féle
bregenzi (Vorarlberg) köhögés elleni cukorkák.
kaphatók alulirott gyógyszerüzletben. Ki ezen köhögés elleni cukorkákat figyelembe nem veszi, vétejkis saját egészsége ellen. — Kaiser-féle „Mell-Caramella“ cukorkák fenyőlev, orvosiag kipróbált és ajánlott szer a köhögés, hurut és eggerkedtség ellen. **5245 db** közönlözönnyitványokkal igazolja ezen szer hathatóságát. — Ezen kitűnő gyógyhatású cukorkáknek csomagja **20 és 40 fillér,** adagja **80 fillér.**
Kapható: **Fuss F. Naudor** gyógyszerüzletben Alsólendván.